

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ Ἀπογών: Ἐτησία, δρ. 15. Ἐξάμ. 8.—Ἐπαρχιών: Ἐτησία, δρ. 20.—Ἐξάμ. 10.—Ἐξωπεριού: πρ 8 γ. 22. Ἐξάμ.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ. Ὁ στίχος ἀπὸ 30, δις 40, τρίς 80, πεντάκις 60, ὀκτάκις 90, δεκάκις δρ. 1,10. ΔΙΑΤΡΙΒΩΝ ὁ στίχ. λ 30

*Ανεμος ΒΔ. Έντατης ανέμου 4,0 Κάλυψις διὰ νεφῶν 0 0

— Μετά χάρας βλέπομεν τὸν ζήλον, ὅρ' οὐ ἐμπνέεται ὁ διευθυντὴς τῶν Ταχυδρομίων κ. Α. Μαντόλας εὐὼν ἐν αὐτοῖς χάρις, μάλιστα μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν καὶ τοῦ προκατόχου κ. Α. Κροκιδά, ὅτις τόσα σωτήρια ἐκστόσεσ προέτεινε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠτύχησε γὰρ ἰδῆ ὑπερπιδώμενα ὅσα γενικωτέρα πολιτικὴ καρχεῖα ἐξ ἀνταγκλάσεως παρεβάλλει καὶ εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ὑπερτίσκει. Ἀλλὰ τῶν ταχυδρομίων ἡμῶν ἡ κατάστασις ἔχει σέφειν μὲ τὰ ξένα κράτη καὶ πρόπει, τέλος, ἡ ἡττάσθαι. Ὁ κ. Μαντόλας περιέστειλε πλείστα, συνέταξε τὰ βέλτιστα, περὶ ὧν λεπτομερώς βραχυδύρον, εὐτυχῶς δ' ἔχει τὴν ἀνωτέρην ἐνίσχυσιν, ἐξ ἧς καὶ μόνος ἐλπίζεται, ὅτι ἂν ἀφελθὲ ἐλευθερὸς εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ τοιοῦτος ἐκρέτης καὶ ἐπίμονος διευθυντῆς, εἰμπορεῖ κατὰ τὴν γήνην. Πρόκειται γὰρ προσκληθὲν ἐξ Εὐρώπης εἰδικὸς διηραγωγὴς, γὰρ ὁρίσθωσι καὶ ἄλλοι σταθμοὶ ταχυδρομικοὶ ἐν τῇ πόλει, ἀνὰ ἐξαταρτισθῶσι τὰ ἐπὶ συστάσει γράμματα (ὧν γιλιάρδες ἀπόλ-

Μην ψυχλαί ταραζόνται σὲ γόδοιλα θαυμάνας
καὶ δὲν κοιτῶν νὰ τὴν διαδοῖν νὰ ρύουν ἡ καυμένας,
μὴν τὰς τσιρώσῃ τὴν φτερά ;

Μην στοιχειὰ φλογόφθαλμα τοὺς θαυκαροὺς λιγνῶν,
ποὶ τ' ἄρκεε ὁ φλόγορρος στὸν κόσμο νὰ φυλῶν,
ἐλπίζοντας νὰ γεννηθῇ ἀκόμη μὴ φορά ;

Μην ψυχλαί ταραζόνται, μηνὲ στοιχειὰ ἀγρυπνοῦν
στὴν ἔρημῃ γαλοσπιτιά π' ἀνάδουν καὶ σβύνει
δυσ τρεῖς τσιμπλίδες θλιθερά.

Κάποιος τουρέκι ἀγέμιστο κορδίζει καὶ τὸ βίγει,
καὶ πυροκλάβ ν' ἀνάβῃ στὰς, γιὰτ' εἶναι μεσονύχτι.
κι' εἰν' ὁ βορέας φαριμακρός π' ὁ κόσμος τουρτουρῇ.

Κι' ὡς νὰ τὸν πόνος ὁ Θεός, π' ἀνάρτει τότ' ἀστέρι,
βάλλει φωτὰ στὴν ἴσκα του, δυνάμει στὰ χέρια,
στὰ στήθη του γερὴ πνοῇ,
καὶ πῖνουν ἡ καρκαλαμαὶς ἀπὸ τὸ εὖστα ρόσα,
καὶ τὸ σκοτάδι, ποὺ πηχτὸ τὸν ἐκρύβε σὰν πίσσα,
ιδε ! τ' ἀρπών' ἡ λάμψη τους μ' ἀνίσχυρ βοή.

"Ὀ ! τὸ φοικτὸ τὸ θέαμα ποὺ σκέπαξ' ἡ μυκρίλα !
Τουρῷ ἀδράχνει τὴ ψυχὴ, τὸν νοῦ μ' ἀνατριχίλα
καὶ μοῦ βγίγεται ἡ καρδιά,
σὰν φαντασθῶ τὸ νῆα πᾶ, σὰν στοχασθῶ τὸ εἶδος
ἡ ἐκείνη τὴ μισθρωτὴ τὴς κόλας σκοτιά
σ' αὐτὴ τὴν ἀλυσμένοντα καὶ φρενὴ βραδιά.

Ἡ φλόγες, δράκοντες νωστικοί, μ' ἀγρυπνοῦντες ἤχους
γαλῶνουν δεξιὰ ζερβὰ κι' ἀγλίρουν τοὺς τοίχους,
καὶ μ' ἀγκάττει κι' ἐργή
ταὶς ματωμέναις γλώσσαις των στὸν οὐρανὸ γυρίζουν
καὶ πόνε ροῦθον στὸ πρῶτο καὶ τότε τσαδελίζουν,
γιὰτὶ δὲ βρίζουν τίποτε ποὺ δὲν ἔχει καγῆ.

Κι' αὐτοῦ ποὺ σπινθὴρ ἰδοὺ κ' ἐκεῖ, μὴ μὲν τὴν ἄλυσιν
ποὺ ἴσκα μ' ἀπακρύβουν, ποὺ λάμψη, καὶ ποὺ δαίμονον
στὴν ἀστεγὴ γαλοσπιτιά

τὸ τί κηλίζεται κατὰ γῆς ἀνάκατα βιγμένο,
καὶ μὴ γράβ, σὰν σκίλεθρο, σὰν ἱσκή στοιχειωμένο,
ποὺ κάθεται ἀνακρίνοντα καὶ ποδαυλεῖ τὴν στή.

Τ' ἀπώλετ' αὐτὴ τὰ μαλλί, στριμμένη σὰν κροκίδια,
τὰ γαργαλεῖ ὁ ἀνεμος, σὰν σκοτωμένα εἶδω,
πὰ στὸ λαμὴ τὴς τὸ γυμν.

Στὸ ρόζο, π' ἀπ' αἰσὶς σχηματίζει τὸ σῶμα τὴς προβάλλει,
μπαιν' ὁ χιονὶς ἀπὸ τὰ μὲ καὶ βγαιν' ἀπὸ τὴν ἄλλη,
ὡτὰν νὰ παύῃ μ' ἀγκαθίζεις στὸν ἄψυγο γερμένον.

Τὰ μάτια τὴς βαθεῖα βαθεῖα στὰ κόκκαλα θαυμάνα,
ἀστρα κατακλυσομόσυντα, πυγᾶδες στερεωμένα,
εἰν' ἄρωτα καὶ θλιθερά.

Τὰ μάγουλα τὴς χάρειν τὰ δάκρυα μ' αὐλάκι,
σὰν κήποι; ποὺ τοῖς γάλακτιν τοῦ φθινοποῦρου βράκι,
καὶ πνίβαν τὰ λουλούδια τους στὰ κρίνα τους νερά.

Τὰ χεῖλη τὴς σφιγτὰ σφιγτὰ τὸ ἐνὰ τ' ἄλλο ραβδαί,
σὰν νῆα στὸν πόνον τῆς, ποὺ στὴν καρδιά ρωτᾶται,
πῶς εἰν' ἀνίχνη νὰ σιωπῇ.

Κι' ὅτ' αὐτὸν τοῦ πρωτοῦ τὴς θυμᾶται ζωγραφία,
ποῦ θλίβει κι' ἀγκάττει, ὅρῃ κι' ἀπελπισία
μὲ χρώματα ἀδελφώθηκαν γλωσσὴ κι' ἀγρυπνᾶ.

Καὶ κάπου, π' ἀπὸ δίπλα τὴς ἕνα ζερὰδὶ σρίγγει
καὶ νὰ τὸ βίβῃ στὰς φωτᾶς; τ' ἀγόρταγα λαρύγγει
τᾶνεται κι' ἀπώλερον.

Ἐκείνος, ποὺ τὴν θεωρεῖ, καλὰ καλὰ δὲν ξέρει,
ποῦ ἀπ' αὐτὰ νὰ φρίγουν, ποῦ ἀπ' αὐτὰ νὰ κ' ἔχει !
Τόσο τὴς κραυγάζει τὰ μέλη τὰ γυμνά !

Καὶ σὰν νὰ τὴν ἀντιπῇ μὴ μυστικὴ φρενὴ,
σκοπεῖ νοσταλγὴ γύρω τὴς καὶ ἀγναντεῖ πέος

στὴ θύρα, πούταν μὴ φορά,
μὴ καρμπίνια κατὰ γῆς ξανοίγει σκοριασμένα,
δὲν λύκους, ποὺ στὸ γαῖμά τους, κυλῶνται σκοτωμένοι,
καὶ στὴν κυρτὴ μὴ θημιωτὰ χορτάρι καὶ ξερά.

Καὶ καὶ ποὺ γάσκει ἀθύρωτο τὸ πόρταλο, στὴ μέση
τοῦ τοίχου, ὅπου κονδυλὰ κάθε στιγμὴ νὰ πῶσῃ,
μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ,
ἀγρία γλαμπυρίζουν, σὰν κάρβουν' ἀναμμένα,
καὶ σχημαδίζουν τὴ ρωτὴν διὰ μάτια λυστακμένα.
Εἶναι θερὸ, ποὺ μυρωδιὰ πὸ ῥέμα ἀκολουθεῖ ! . . .

Γιατὶ ταραχθῆκα ἡ γρηῃ, σὰν εἶδ' αὐτὰ τὰ μάτια;
Γιατὶ τὴν πῖν' ὁ τουρτουρὸς, τὴς τρέμουν τὰ κομμάτια,
ποὺ καταφρόναι τὸ χιονί ;

Τί κάρωσε τὸ βλέμμα τὴς, σὰν νῆα κρημνισμένο
ἐκεῖ πὸ κάτω οἱ θαυκαροὶ, πῶγ' ὅλ' ἡ οὐραμένη,
καὶ βλέπει τόσο ἀνίσχυρ αὐτὴ τὴ θημιωτὰ ;

Γιὰ ἴδες, πῶς ἀνέβει ξανά τὰ μάτια τὴς μ' ἀχτίνα !
κι' ἀδράχνει μὲ παροξισμό γοργὰ τὴν καρμπίνια
καὶ πιπτατεῖ ἔδει κ' ἐκεῖ . . .

Ἄλλοιμον ! δὲν ἔχει πᾶς μπαροῦτι νὰ γεμίσῃ,
γιατὶ τὸ μόνικα ἡ βροχὴ π' ὁ Πλάτων ἔχει χύσῃ,
σὰν νῆα ὡς κι' αὐτὸς καρδιά γιὰ κείνην ἔχριν.

Δαγὰ τὰ χεῖλη τὴς σφιγτὰ σὰν νῆα νὰ τὰ κόψῃ,
τινάξει τ' ὅπλα τὴς χμαλὴ μ' ἀγρυπνοῦντες ὄφι,
κι' ἀπ' τὴν πολλὴν ἀπελπισίαν,
ἐκείνησε δὲ τρεῖς βολὰς τὰ σκαλετὰ τὴς χεῖρι
καὶ ὤφανε τοὺς γρόθους τὴς πρὸς τ' οὐρανὸν τ' ἀστέριν,
νὰ βλαστῇ τὸ θεῶ, ποὺ ρίχνει τὴ δροσι !

Μὰ σὰν ἐπῆλθε ἡ ψυχὴ ποὺ ποὺ τὴς τὸ λαμπάδι
καὶ εἰς αὐτὴν ἔλπει, ποὺ τὸν ἀπὸ τὸν σκοτεινόν
καὶ μὴ εἶναι τὸν πόνον, ποὺ τὸν ἀπὸ τὸν πόνον,
τὴς ἔρε μ' ἀνατριχίλα κι' ἐδεῖλιν' ἡ καρδιά τὴς,
κι' ἐπῆσαν τὰ χεῖρα τὴς στὸν τρεμογονιστὴ τὴς,
καὶ ἔπεσε κ' ἡ ἴδια τὴς ἀδυναμία στὴ γῆ.

Καὶ σὰν νὰ τὸ λησμονῇ τὸ τί τὴν ροδεῖται,
ξανάκατο ἀνακορόκοντα, καὶ τὴ φωτὴ ταγίσει,
καὶ μὴ μὴν ὄφι σκοτεινὴ
τὸ παγωμένο βλέμμα τὴς στὴ θημιωτὰ σπῆλυνει,
στὸ γόντατ' αὐτὴ τ' ἀσκαρὰ τὸ χεῖρι θηληνῶν
καὶ κλαίγει δίχως δάκρυα μὲ πᾶνθιμ ρωνή.

— Τὰ φέρεται τὰ γινετὰ, τὰ πασχάλιατικὰ τους,
ἐκίστα τοὺς τρανιτέρους τὰ λόγγον' ἀρκατὰ τους
καὶ τ' ἀρμαρὰ σπαθί.
Καὶ τὰ διακνάνει πᾶνθιμ, τὰ ἔρημα στολίδι,
τᾶλιστα στὰ μικρότερα νὰ τᾶλινε παχνίδι
στὰ σκότη τὰ βαθεῖα.

Κ' ἔσκαψ' ἡ δάλι κι' ἀνοῖξα ἔρτα πλατεῖα μνημόρια,
καὶ τᾶλινε κοντὰ κοντὰ τ' ἀγαπᾶ μ' ἀγρίον,
στὴ θύρα μ' ἀντικρῷ,
νὰ μὴ μοῦ σκιάζονται τὰ δυῶ, σὰν μικροῦλάκι πούναι,
νὰ τὰ θεωρῶ ὅλα σφισσῶν, νὰ λέγω ποῖς μοῦ ζοῖται,
καὶ εἶμαι γιὼ ἡ νεκρῇ.

Νὰ θημιωτὸ τὸ πυρὸν πορὸν νὰ τὰ καλμαρῶ,
τὸ βράδυ, ποὺ θὰ τὰ καλῶ καὶ θὰ τὰ νωμῶζω,
ν' ἀκούει στὴ σιγῇ.

Νὰ τὰ μοιρᾶζω ἔξω καὶ μέλι νὰ δειπνῶν,
καὶ νὰ σκεπᾶζω τὰ μικρὰ, μὴ μοῦ κρυολογοῖν
στὴν παγωμένη γῆ.

Κι' ἐρῶτα καὶ ἔρτα μηλίσαις πᾶνι στὰ μνημάτα τους,
νὰ καθῶμαι νὰ κλαίγω γιὼ κατ' ἀπὸ τὰ κλαδὰ τους,
κ' οἱ ξένοι ποὺ περνοῦν
νὰ βοῶσιν λίγ' ἀναφυγὴ στὰ πρᾶντα τους οὐλά,

καὶ σὰν νὰ τὴν ἀντιπῇ μὴ μυστικὴ φρενὴ,
σκοπεῖ νοσταλγὴ γύρω τὴς καὶ ἀγναντεῖ πέος

στὴ θύρα, πούταν μὴ φορά,
μὴ καρμπίνια κατὰ γῆς ξανοίγει σκοριασμένα,
δὲν λύκους, ποὺ στὸ γαῖμά τους, κυλῶνται σκοτωμένοι,
καὶ στὴν κυρτὴ μὴ θημιωτὰ χορτάρι καὶ ξερά.

Καὶ καὶ ποὺ γάσκει ἀθύρωτο τὸ πόρταλο, στὴ μέση
τοῦ τοίχου, ὅπου κονδυλὰ κάθε στιγμὴ νὰ πῶσῃ,
μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ,
ἀγρία γλαμπυρίζουν, σὰν κάρβουν' ἀναμμένα,
καὶ σχημαδίζουν τὴ ρωτὴν διὰ μάτια λυστακμένα.
Εἶναι θερὸ, ποὺ μυρωδιὰ πὸ ῥέμα ἀκολουθεῖ ! . . .

Γιατὶ ταραχθῆκα ἡ γρηῃ, σὰν εἶδ' αὐτὰ τὰ μάτια;
Γιατὶ τὴν πῖν' ὁ τουρτουρὸς, τὴς τρέμουν τὰ κομμάτια,
ποὺ καταφρόναι τὸ χιονί ;

Τί κάρωσε τὸ βλέμμα τὴς, σὰν νῆα κρημνισμένο
ἐκεῖ πὸ κάτω οἱ θαυκαροὶ, πῶγ' ὅλ' ἡ οὐραμένη,
καὶ βλέπει τόσο ἀνίσχυρ αὐτὴ τὴ θημιωτὰ ;

νὰ γεύονται χαρῶμενοι τὰ μοσχερά τους μὴλα
καὶ νὰ μοῦ τὰ σχωρῶν.
Μὰ τὸ μωρὸν ἡ Τσερεζὴ μὴ λυστακμένα κᾶκι !
Καὶ γυμνῶν τὰ νωστικά, τ' ἀγόρταγα κοράκια,
ἀπ' τ' ἀγρία κρημνῶν,
καὶ σκαίβαν καὶ τὰ ζέχωναν, κι' ἀρπάζαν τὰ στολίδι,
κ' ἐρῶσαν τὰ παιδάκια μου σταῖς λάσπαις, στὰ σκουπίδια,
τὰ σπᾶλινε μοῦ γυμνά !

Βγήκα καὶ τὰ πρεμᾶζω, τὰ δύστυχα ὁρανά μου,
καὶ μὲ τῆς νόχταις τῆ δροσι καὶ μὲ τὰ δάκρυά μου,
στὴ μακρὴ μ' ἀγκαλίζω,
τὰ σῶματα καὶ τὰ νύχαι, σὰν ἦσαν λαθωμένα,
καὶ τᾶρα καὶ τᾶλινε, μονάχῃ μ', ἕνα ἕνα,
σ' ἀπόμακρὴ σπηλιά.

Καὶ τὸ θεῶ δειλῆκα γιὰ νὰ μοῦ τὰ στοιχειώσῃ !
Νὰ τὰ χαρίσῃ δύναι, ζουσιὰ νὰ τὰ δώσῃ,
νὰ βροῖν μὲ τὸ θωρῶ,
νὰ πνίξουν τὸ Μόσκοβο καὶ τὴν Τουρκίαν τὴ μακρὴ !
Γιὰ νὰρ ἡ γῆς ἀναστασῶ, ἀνάπαυσι γιὰ νὰρ
ἡ ἀνθρωπολογία.

Μὰ τώρα, ποὺ δὲν εἶχανε καλὰ γάματα κι' ἀσῆμια,
νωστὰν τῆς γῆς τὰ σερπετὰ, τὴς ἐρημοὶς τ' ἀγρίαι,
καὶ μ' ἀπῶν καρδιά,
γυμνῶν καὶ μοσχεύουν, τὰ δόντια τοῖς τροχῶν,
καὶ σκαίβαν μὲ τὰ νόχταις τοῖς κ' ἀνοῖξαν νὰ μοῦ ρᾶν
τ' ἀπόμακρὰ παιδιά.

Βγήκα τὸ ζημιωτὰ μὲ χεῖρι ἀπελπισμένη,
καὶ πᾶλιν μὲ τὰ θερῶ, ποὺ γιὰ νὰ ῥᾶν ἐμένα
ἀρῶσαν τὰ νεκρὰ
καὶ ἐκεῖ νὰ κείνη, ποὺ τὸν ἀπὸ τὸν σκοτεινόν
καὶ μὴ εἶναι τὸν πόνον, ποὺ τὸν ἀπὸ τὸν πόνον,
τὴς ἔρε μ' ἀνατριχίλα κι' ἐδεῖλιν' ἡ καρδιά τὴς,
καὶ ἔπεσε κ' ἡ ἴδια τὴς ἀδυναμία στὴ γῆ.

Καὶ σὰν δὲν μ' ἄρκεε ἡ Τουρκία ἕνα τοσιπ, ἕνα σκαρῶ,
νὰ θέλω τὰ παιδάκια μου, καὶ πῶς ἡ γῆ νὰ πᾶρ
ὅτ' ἔδωκεν αὐτῇ,
πᾶρ καὶ τᾶρα ἡ πικρὴ στὸ σπῆτι μου τὸ μῦθον,
νὰ βροῖν αὐτὰ προφύλαξι, τὸ θάνατο γιὼ νὰρ
στὴν ἴδια τὴν κορτῇ.

Μὰ σὰν ἀποστορευοῦμαι καὶ πλάκωσι σκοτάδι,
μαρτυρῶν γοργᾶζονται οἱ λίκ', ἕνα κοπάδι,
ποὺ πᾶν μυρωδιὰ,
καὶ μὴ παρκαλετὰ μὴ ἀπειλαὶ γροκᾶνε !
Τοὺς δυῶ τοὺς ἐθανάτωσα. Οἱ ἄλλοι θὰ μὲ ρᾶν . . .
Θὰ ρᾶν τὰ παιδιά ! . . .

Καὶ σὰν νὰ σπῆρουν ξανά καὶ γείνηκα ἀσταλῆν
τινάξεται στὰ πόδια τὴς, κατασκοπεύει μ' ἔνοια
τρογύρω γύρω ἀκόμα μὴ,
τὰ χόρτα καὶ τὰ φρύγαντα μὲ στὴ φωτὴ τινάξει
καὶ μὲ ἀπὸ τὴ θημιωτὰ, ἡ μακρὴ ἔσκαπται,
ἔρτα γλωσσὴ πρωτοπάτα, ἔρτα γυμνὰ κορμᾶ !

Σὰν ἀπὸ ρόκη καὶ καὶ μὴ κρημνῶν ἀγκαλίσματα
ἀπ' ἀγρίαις εἶναι θαρρεῖς τὰ μέλη τους πλεσμένα
μᾶλλον μαυρίλαις διὰ κ' ἐκεῖ.

Καὶ μοιρᾶζονε λαμῶναι, π' ἀδερφομέν' ἀνθρώπων,
καὶ ἔβρουν κῆρται τὸ τσανὶ καὶ τὰ πετὰ ἡ φρενῶν,
μὲ τὸ γαλᾶξ τὸ γαλᾶξ τὴν ὄφι τὴ λευκῇ.

Δὲν εἰν' αὐτὰ φαντάσματα, ρωγᾶτ' ἀπὸ τὸν Ἄδην,
ὅπου τ' ἀπώλεσε στὴ γῆ ἡ Αὐγὴ μὲ τὸ λαμπάδι,
μὲ τὸ λαλῆ τ' ὁ πεπνός,

κι' ἐπῆκε καμὴ μᾶλιστα τ' ἀγρίον τοῦ σώματος,
κι' ἐπῆσαν κ' ἐκροβήθηκαν κι' ἀπακρύβουν' ἀκόμα
μὴν τὰ πρῶτα σὰν τὰ ἴδῃ ὁ ἄλλος φωτῶν.

Γιατ' ἡ μισανόχτης πληγῆς στ' ἀπόμακρὸ κορμὶ τους
λαλῶν πῶς εἶναι πλάσματα, ποὺ τᾶρκε ἡ ψυχὴ τους
καὶ λογιζοῖν στὴ σιγῇ,
καὶ γιὼν ἕνα παράπονν μὲ τὰ βοῦδα τους χεῖλη,
γιατὶ δὲν βροῖται καὶ; στὸν Ἄδην νὰ τῆς στείλῃ,
νὰ μὴ θεωρῶν τὰ βλάστην τῆς ἁλῆς; στὴ γῆ.

Δὲν τὴ γρηῃ πῶς τὰ θεωρεῖ καὶ πῶς τὰ παπαταῖ !
Καὶ λαλεῖ στὸ ἕνα τῆς, καὶ ἄλλο τὸ χαιδεῖται,
τοῦ τρίτου ταῖς πληγαὶς φιλεῖ.
Τὰ μάτια τους τὰ κρᾶνουντα καὶ μὲ τ' ἀγρὸ τῆς χεῖρι,
καὶ μὴ λίγη συχαρὴ, μὴ ροβῆρα ξερῇ,
στὴ θέαμα ποὺ δάκρυα καθὲ καρδιά δαίλῃ.

"Αχ ! Εἰν' αὐτὰ ποὺ σῶματα νῆα μῆνας τὸ καθένα !
Ποῦ κοιλοπόνει ἡ στωγὴ κ' ἀντίκρυνε στὴ γῆνα
τὸ Χάρο τῆς ἔρτα ροβῆρα !
Ποῦ κῆρται κι' ἀπώλινε μ' ἀνίσχυρ φρενῶν
κι' ἀγρύωνε στὴν κῆνιαν τοῦ; μὲ γλωσσὴν ἐλπίδα,
πῶς δὲ γίνονε στὰ στενὰ ἡ κῆνιαν τῆς χεῖρις.

Καὶ σὰν τὴν πᾶρ εἰσενεῖ τὴ παρὶ τῆς Μοῖρας
κι' ἀρῶν αὐτὴ μωρῶν, νὰ παρᾶσιν γῆρα
τοῦ βίου τὸ βαρὺ φορτί,
ἐλπιε κᾶν νὰ ζήσιν, νὰ γίνονε τὰ παιδιά τους,
καὶ μὴ φορὰ στὸ ἴσκαρ τοῦ, στὰ δροσερὰ χλωμὰ τους,
νὰ γιὼν ἡ ἀπορ γῆ νὰ γλυκαναπαιτῇ.

Τὶ δὲν γλυκαναπαιτῇ καὶ αὐτὴ σὰν ὁ καθένας !
Μ' ἀπατῶντες σὰν κι' αὐτὴ ἐξῆλθε κανένας
ἀπ' ὄνειροι χειροπιαστὰ;
εἶδε κανένας, σὰν κι' αὐτὴ, τῆς ἐπιδεῖ ποῦλε σπείρει,
νὰ ταῖς ὀρεῖται σφίγγει ὁ Χάρος νὰ ταῖς σφῇ
αὐτοῦ ποὺ σπῆρ' ἀκόρματα μὲ δὲν ξαναδαστᾷ ;

Ἐρτά παιδιά τῆς μωρῶν; τῆς ἔχονε σπαρᾶν,
γιατὶ χωρὶς ἐκδίκησι δὲν ἀρῶν ν' ἀρπάζῃ
τὸ ἔχον τοῖς ἡ Τσερεζῇ.
Γιατ' ἔτυραν ἀτῶματα τὰ σπῆρ' ἀπ' τὸ θανάτῃ
κ' ἐμπνῶσαν τὸν ἀπιστο γιὰ σκαλῶν τοῦ νὰ πᾶρ
τὴ μάνα ποὺ τ' ἀνᾶβρε στὰ ἴδια τῆς βυλῇ.

"Ὀ ! μὴν τετραδύστωρ, γρηῃ κατακαυμένη !
Χιλιάς ροβῆ; ἀπῶντες νὰ σ' εἶχαν σκαλωμένη,
χίλιαι ροβῆ; νῆα νῆα.
καὶ νὰ γλυτῶσῃ ἕνα κᾶν, εἰν' ἀπὸ τὰ παιδιά σου,
παρὰ νὰ ζῇ; νὰ τὰ ἴδῃ, σὰν τὰ θεωρεῖ μπροστά σου,
ἔρτα γαλᾶξ λαίψαν σταῖς ρόλαις; ἀντικρῷ !

Πῶς τὰ κυτῇ καλὰ καλὰ, ὡτὰν νὰ προσπαθοῦν
νὰ θυμῇ ἡ ταλαίπωρ, ποῦ πῶς νοματῶσε
σταῖς γλωσσῶν; ὡρῇ;
Γιατ' ἔβρουν στὴν ὄφι τοῦ; τῆς κῆνιαν τὰ στολίδι
καὶ τᾶλινε ἀγρυπνῶν, ὡς καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἴδια,
τοῦ Χάρου ἡ ἀγρὴ βαρῇ, τοῦ Τουρῶν ἡ μαρτυρῇ.

Κ' ἡ Φίσι, πρῶτα κᾶν τῆς, τὴν ὕστερὴ ζουλαῖται,
κι' αὐτὸ ποὺ τῆς ἐκείνην ὅτι τὸ γυρᾶται.

Κι' ἄρῶν πατάξιν τὴν πύλιν,
σὰν ἐπῆκε καθὲ κῆνιαν πᾶν τὴν ψυχὴ γῆ βάλλει,
ἔστι δουλαῖται τὰ κορμῶν νὰ τῆς; ἐπῆλιν πάλι,
γιὰ νὰ μὴ μὲν ἡ ἀπῶν ποτὲ χωρὶς δουλαῖται.

Τὰ κῆνιαν καλὰ καλὰ. Πῶς νὰ τὰ παρῶν;
Καὶ σῶμα, σὰν νᾶθελο νὰ δάκρυ νὰ φρονιγῇ
φύλῃ τὴν ἀκρὴ τῆς; ποῖα;

Μάτιας πόρῃ; Στῶν μακρῶν τὴν κῆνιαν τὴν ἀκρὴ
τῆς; ἔστιν ὁ πόρῃ; καὶ μὴ τὸ δρόνον τὸ δάκρυ
καὶ δὲν ποτὲ δροῖται τῆς τὴν λαῖρα τῆς; καρδιά.

Καὶ σὰν φρενῶν σῶμα ἀπ' τὴ γλωσσὴ μορῇ τῆς,

—Μιά μηλιά σ' ένα βουνό,
σ' ένα πράσινο λαγκάδι,
έκαμν' άνθη τὸ πουρνό
καὶ καρπούς τὸ βράδυ....

Ἄπ' τὰ νέφη τοῦ Βοριά
μὴ ἀστραπὴ σφυρίζει,
καὶ τῆς καίει τὰ κλαριά
καὶ τὰ μῆλα τῆς σκορπίζει!

Ἐνὰ μῆλο, πονετὸ
τῆς τ' ἀνάγνισσε τὸ ρυάκι,
κ' ἐξεφύτρωσε ἀπ' αὐτὸ
ἓν ἄχνό δενδράκι.

Καὶ ξανά πὰ στὸ βουνό,
στὸ χλωρὸ λαγκάδι,
έκαμν' άνθη τὸ πουρνό
καὶ γλυκόμῆλα τὸ βράδυ....

Φοβερὸς Βοριάς περνᾷ,
ξεριζώνει καὶ τὸ παίρνει
καὶ σὲ μέρη μακρινά
ὁ σκληρὸς τὸ σέρνει!

Μὰ τὴ ρίζα τοῦ ἡ γῆ
σπλαχνικά σκεπάζει,
πρὶν παγώσει καὶ καγῆ.
Καὶ ξανά βλαστάρια βγάζει.

Καὶ μακρὰ 'πὸ τὸ βουνό,
ἀπ' τὸ πράσινο λαγκάδι,
έκαμν' άνθη τὸ πουρνό
καὶ καρπούς τὸ βράδυ....

Τὸ μῆλο, ὁ βασιλεὺς
καὶ μῆλα στὴ Πύλα.
Τὸ τρυγοῦν ἐφτὰ βολαῖς
καὶ τὸ κόφτουν ἀπ' τὴ ρίζα!

Νὰ τοῦ πᾶν ἄρρωστικό
τὰ ἐφτὰ γλυκά τοῦ μῆλα
καὶ κρεβάτι νεκρικό
τὰ ξερά τοῦ ξύλα!...

Τώρα 'πάνω στὸ βουνό,
στὸ χλωρὸ λαγκάδι,
ποῦναι τ' άνθη τὸ πουρνό
τὰ γλυκόμῆλα τὸ βράδυ!...

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ὀλίγο λίγο ἀδυνατεῖ καὶ σβύνεται ἡ φωνή τῆς
ὀλίγο λίγο ἐδιδάγχετο τ' ἀσθενικό κορμί τῆς,
κ' ἐκουθεριάσθηκε στὴ γῆ.

Ὀλίγο λίγο ἡ φωτιά συγκάθεται καὶ σβύνει
κ' οἱ τσουχεροὶ οἱ ἀνέμοι συγκαθονται κ' ἐκείνοι
καὶ χύνεται τριγύρω τῆς σκοτίδα καὶ σιγῇ.

Μόν' κάπου κάπου ἓνα θεριὸ στ' ἀπόμακρα γουριάζει,
μὰ, σὰν νὰ μὴν ἀποκοτᾷ, σὰν νὰ φοβάται μοιάζει
νὰ 'μῆθ' μέσ' στὴ χαλοσπιτιά.

Θαρρεῖς πῶς βλέπει κάτω τι π' ἀλάργα τὸ ζιππάζει
καὶ σιείτ' ἀπάν' ἀπὸ τῆ γῆ καὶ τὴ γρηχ σκεπάζει,
ποῦ τρέμ' αὐτοῦ μισόγυμνη στὴ ἀφλογη φωτιά.

Ὀλίγο λίγο χάθηκαν τὰ νέφη σκορπισμένα.
Τ' ἀστέρια, οἱ νυχτοφύλακες, ἐσβύσαν ἓνα ἓνα
τὸ νυσταγμένο τους κερί,
καὶ γέρνει ν' ἀποκοιμηθῇ καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι,
γιατ' ὁ χρυσὸς Λύγερνός τὴ βάρδια τ' ἔχει πάρει
κι' ὠραίος τῆς Ἀνατολῆς τὴν εἴσοδο φρουρεῖ.

Κ' ἡ πάχνη ἀπλώσε παντοῦ ἓνα ψυχρὸ σενόδι
καὶ σκέπασε τὴν ἀσχημιά ποῦ τὰ λειβάδια ζώνει

νὰ μὴ σκιαχθῇ ἡ παρθέν' Αὐγή.
Καὶ σκέπασε τὴ μαύρη γῆ μὲ τὸ λευκὸ τῆς χρώμα
γιατ' εἶναι τόσο φοβερὴ ἡ ὄψη τῆς ἀκόμα,
ποῦ ὡς κι' ὁ ἥλιος παρκαγεῖ σὰν ἄλλοτε νὰ βγῇ.

Ἀπὸ μακρὰ ἓνα σύμπαντρο σκιασμένους ἥλιους στέλλει!
Μήπως γιὰ προσευχὴ καλεῖ, μήπως χάρα ἀναγγέλλει,
μήπως τὸν κίνδυνο μνησῇ;
Διὲς τὸ χωριὸ πῶς ξύπνησε! ὦ, διὲς το πῶς καπνίζει!
Ἢ φλόγες τὸ ζαλίσανε, κι' ὁ χάρος τὸ κοιμίζει,
νὰ μὴ ξαναξύπνησῃ πιά, νὰ μὴ σκιαθῇ ξανά!

Αὐτὸς τρεῖς Τσεκεῖζοι παρ' ἐδῶ στὰ τέσσαρα πηλαλῶνε.
καμπόσοι καθαλάριδες κοντὰ τοὺς κυνηγῶνε,
στὸ χέρι τὸ γυμνὸ σπαθί.
Γιατὶ τὸ ἓνα τὸ σκυλί, πᾶ στ' ἀλογοῦ τὴ σέλλα
βαστάει μιὰ λειπόθυμη, μιὰ χριστιανὴ κοπέλα,
μιὰ νύφη ποῦ τὴν στόλιζαν γὰ νὰ στεφανωθῇ!

Κοντὰ σου κόκκαλα γυμνὰ 'πὸ ζῶα κι' ἀπ' ἀνθρώπους,
λευκὰ σὰν μνημορόπετοικς σ' ἐρημωμένους τόπους,
πούσαν περβόλια μιὰ βολά!
Καὶ δυὸ σκυλιὰ μισόψωρα καὶ ξενηστικωμένα
ἓνα κεφάλι ἀνθρώπινο τραβῶνε γανασμένα
καὶ προσπαθοῦν νὰ βγάλουνε 'πὸ μέσα τὰ μυαλά.

Τριγύρω στοάταις ἐρημιαὶς μὲ εὐκαιρ' ἀργαστήρια,
μὲ τοίχους δίχως πορτάλα καὶ δίχως παραθύρια
ἀποκατασκευασμένους στὴ φωτιά.

Κοινοῦδ' ἔνα πλάσμα ζωντανὸ στὰ σπίτια τὰ καμμένα,
ὅπου σκυλί πετούμενο στὰ δένδρα τὰ κομμένα,
ὅπου πᾶν τοῦτῃ τὴ γρηχ μετ' στὴ χαλοσπιτιά.

Ὁ δὲ πᾶς ἐκεῖν' ὑπάρχει γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς
ἐξέσας καὶ τὸν ὅλον ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀνάγκης
ἀναπαύει γιὰ τὴν πείρη.

Γιὰ τὴν ἀνάγκη τὴν συνέφερεν ἡ πάχνη ἡ παγωμένη,
κι' εἶδε πῶς ἔμειν' ἀτεκνὴ ὀλομόναχ' ἡ καϊμένη,
τῆς ἐραγίσθηκ' ἡ καρδιά κι' ἀπέμεινε νεκρή!

Τὴν εἶδ' ὁ ἥλιος κ' ἔστειλ' ἔνα σύννεφο θλιμμένο
καὶ τὴν ἐμοιρολόγησε κ' ἔχυσε βουρκωμένο
τὰ δάκρυά τοῦ γιὰ βροχή.

Κι' ὅλη τὴ νύχτα ἐφτὰ ψυχαῖς φυλάγαν ἐκειπέρχ,
νὰ μὴ τοὺς φάγουν τὰ θεριὰ τὴν ἀταρῆ μητέρας.....
Θεὸ νὰ βρεθῇ ἓνας χριστιανὸς νὰ θάψῃ τὴ φτωγὴ;

ΟΔΗΓΟΣ

ΣΗΜ. Τὸ τίσιμα τῆς γραφῆς καθ' ὃ ἐτυπώσαμεν τὸ ἀνωτέρω ποίημα
περιερίχθημεν ἐκ τοῦ προχείρου ὡς συνήστερον καὶ συμφωνότερον πρὸς
τὴν προφορὰν τῆς δημόσιας, τοῦ ποιητοῦ ἐπιφυλάσσομένου εἰς τὴν γενικὴν
ἐκδοσιν τῶν ἔργων τοῦ νὰ ἐκπεριμύσει τοιοῦτο ὁμοιομορφότερον καὶ μᾶλλον
σύμφωνον τῇ γραμματικῇ ὁρθογραφίᾳ.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ. Κατὰ Τρίτην καὶ Σάββατον ἐκ Πειραιῶς μὲν τῇ
4 1)2 π. μ. ἐξ Ἀθηνῶν δὲ τῇ 5 π. μ. Τὰς λοιπὰς ἡμέρας ἐκ Πειραι-
ῶς τῇ 5 1)2 π. μ. μέχρι 10 1)2 π. μ. καὶ ἐξ Ἀθηνῶν τῇ 6 π. μ. μέχρι
τῆς 11 π. μ.

ΑΤΗΟΠΛΟΙΑ Ἀναχωρήσεις. Ὁρᾷ 7 π. μ. ἀτμόπλοιοι Γουδῆ εἰς
Ἀργολικὸν κόλπον.

Ἀρξίσεις. Ὁρᾷ 2 π. μ. ἑλληνικὸν ἐξ Ἐπτανήσου καὶ Ἀκαρνανίας
Κομφίς καὶ ἀλληλογορεῖαν Ἑσπερίας.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ. Μέχρι τῆς 6 π. μ. διὰ Πελοπόννησον, Στε-
ῖλλον, Ἐβόειαν, Θεσσαλίαν καὶ Ἀργολικὸν κόλπον.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ. Ἄρσεις Πάγος (ἐκ τοῦ πινακίου) ὥρᾳ 12 π. μ. ἐκτελει-
οῦνται 10 π. μ. ἐκτελεστικῶν ν. πλευρῆς 10 π. μ. Πταισμ. οὐδικῶν 9 π. μ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ. Θεάτρον Ἀθηνῶν (τεῖρα) θεωρεῖται δευτέρα
ἡ Περικλῆς.